

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: KK-4Csp/23/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8423200597
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Borovská
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2023:8423200597.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Poprad sudkyňou JUDr. Erikou Borovskou v právnej veci žalobcov: 1. A. B., nar. XX.XX.XXXX, XXX XX C. X, 2. D. B., nar. XX.XX.XXXX, XXX XX C. X, obaja zast.: JUDr. Igor Šafranko, ul. Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, žalovaný: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, žaloba o primerané finančné zadostučinenie vo výške 1 282,04 eur, takto

rozhodol:

- I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcom v 1. a 2. rade 500 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .
- III. Žiadna zo strán n e m á právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobou podanou na tunajší súd dňa 28.03.2023 sa žalobcovia v 1. a 2. rade s poukazom na úspešné uplatnenie porušenia ich spotrebiteľských práv v súdnom konaní vedenom na bývalom Okresnom súde Kežmarok pod sp.zn. 1Csp 74/2018 domáhali na žalovanej zaplataenia finančného zadostučinenia vo výške 1.282,04 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Žalobu zástupca žalobcov odôvodnil tak, že v konaní vedenom na bývalom Okresnom súde Kežmarok pod sp.zn. 1Csp 74/2018 si žalobcovia v postavení spotrebiteľov uplatnili voči žalovanej nárok na plnenie z bezdôvodného obohatenia a na určenie neprijateľných podmienok v spotrebiteľskej zmluve. V konaní boli úspešní. Právoplatným rozsudkom č.k. 1Csp 74/2018-87 zo dňa 02.09.2022 súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcom v 1. a 2. rade titulom plnenia z bezdôvodného obohatenia 82,04 eur spolu s 5% úrokmi z omeškania ročne od 08.06.2020 do zaplataenia, a súčasne určil, že zmluvné podmienky v Zmluve o revolvingovom úvere č. 8500049128 z 22.05.2014 dojednané v článku 8, bod 8.1. a bod 8.4., sú neprijateľné. Citoval body 43, 46 a 49 odôvodnenia tohto rozsudku. Žalobou si žalobcovia ako spotrebiteľia uplatňujú nárok na finančné zadostučinenie v súvislosti s týmto úspešným uplatnením porušenia ich spotrebiteľských práv s poukazom na ust. § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z.z o ochrane spotrebiteľa. Rozsah porušenia spotrebiteľských práv žalobcov je presne definovaný výrokom a odôvodnením právoplatného rozsudku, ktorý vymedzuje hmotnoprávnu podmienku uplatnenia nárokov žalobcov na finančné zadostučinenie, z ktorej je potrebné vychádzať.

3. Vo vzťahu k výške požadovaného finančného zadostučinenia 1.282,04 eur zástupca žalobcov v žalobe uviedol, že finančné zadostučinenie nemá mať len symbolický význam. Zdôraznil, že pri nároku spotrebiteľa na primerané finančné zadostučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, na rozdiel od iných nárokov na finančné zadostučinenie (napr. nárokov na ochranu osobnosti a pod.), v ktorých zákon na prvé miesto kladie morálne zadostučinenie a finančná

satisfakcia slúži len na dovŕšenie nápravy, zadosťučinenie je možné priznať spotrebiteľovi len v peňažnej forme, ktorá je jediným prostriedkom ako postihu nečestného dodávateľa, tak aj odmeny spotrebiteľa za úspech v spotrebiteľskom spore. Aj keď výška finančného zadosťučinenia je vždy vecou úvahy súdu, ak finančné zadosťučinenie má plniť svoj účel, je potrebné ho priznať v takej výške, aby plnilo sankčnú a odradzujúcu funkciu voči dodávateľovi, ale aj relutárnu funkciu vo vzťahu k spotrebiteľovi. Vo veciach, v ktorých bol predmetom konania peňažný nárok spotrebiteľa, jediným objektívnym kritériom je suma, o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil alebo o ktorú sa chcel obohatiť. Pri nepeňažných nárokoch, z ktorých výška finančného plnenia nevyplýva, by kritériom primeranosti mala byť recidíva porušovania spotrebiteľského práva s tendenciou zvyšovania výšky zadosťučinenia pri zistení opakovaného porušovania. V prejednávanej veci žalovaná používala neprijateľné zmluvné podmienky a na úkor žalobcov sa bezdôvodne obohatila o 82,04 eur. Uplatnený nárok vo výške 1.282,04 eur zohľadňuje skutočnosť, že žalovaná sa na úkon žalobcov bezdôvodne obohatila o sumu 82,04 eur, a zadosťučinenie za použitie každej neprijateľnej zmluvnej podmienky vo výške 600 eur, spolu 82,04 eur + 2 x 600 eur.

4. V žalobe ako dôkaz označil a spolu so žalobou predložil súdu rovnopis rozsudku bývalého Okresného súdu Kežmarok č.k. 1Csp 74/2018-87 zo dňa 02.09.2022, spolu s doložkou jeho právoplatnosti.

5. Uznesením zo dňa 26.04.2023 súd podľa § 167 ods. 2 Civilného sporového poriadku vyzval žalovanú na vyjadrenie k žalobe a jej prílohe v lehote 15 dní od doručenia uznesenia. Na výzvu súdu zástupkyňa žalovanej reagovala podaním zo dňa 04.05.2023, v ktorom navrhla žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietnuť. Namietla, že zo žaloby nevyplývajú žiadne skutkové okolnosti a dôvody, na základe ktorých žalobcovia požadujú finančné zadosťučinenie vo výške 1.282,40 eur. Uviedla, že zo žaloby nie je zrejmé, v akom postavení vo vzťahu k nároku podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa má byť žalobkyňa v 2. rade. Žalobkyňa v 2. rade nebola účastníčkou dohody o poskytnutí služby vyhlásenej súdom za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Preto nespĺňa definíciu spotrebiteľa podľa § 2 písm. a) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Vo vzťahu k výške uplatneného nároku prisvedčila zástupkyňa žalovanej, že primeranosť výšky finančného zadosťučinenia je predmetom voľnej úvahy súdu. Tá sa však podľa judikatúry musí opierať o konkrétne a preskúmateľné hľadiská (napr. rozhodnutia NS SR sp.zn. 3Cdo 25/2016, sp.zn. 4Cdo 171/2005). Žaloba v prejednávanej veci neobsahuje konkrétne skutočnosti odôvodňujúce výšku požadovaného zadosťučinenia 600 eur za každú neprijateľnú podmienku. Navyše, uplatnenie výšky nároku spôsobom násobenia sumy 600 eur za každú neprijateľnú podmienku (2x 600 eur) je nesprávne, nakoľko obe neprijateľné zmluvné ustanovenia pojaté do formálne dvoch výrokoch súdneho rozhodnutia predstavujú jeden obsahový celok, týkajúci sa tej istej služby. Zdôraznila, že dôkazné bremeno o primeranosti nároku je na žalobcoch.

6. Uznesením zo dňa 17.05.2023 súd podľa § 167 ods. 3 Civilného sporového poriadku vyzval zástupcu žalobcov na vyjadrenie k vyjadreniu žalovanej k žalobe v lehote 15 dní od doručenia uznesenia. Na výzvu súdu zástupca žalobcov reagoval podaním zo dňa 01.06.2023, ktorým oznámil, že na podanej žalobe v celom rozsahu trvá. Uviedol, že námietku zástupkyne žalovanej smerujúcej voči žalobkyňi v 2. rade považuje za absolútne nenáležitú. Zo zmluvy o úvere nevyplývajú skutočnosti, ktorými v tomto smere žalovaná argumentuje. Naopak, zo zmluvy o úvere je nepochybne zrejmé, že obaja žalobcovia majú voči žalovanej postavenie solidárnych dlžníkov. Vo vzťahu k základu žaloby uviedol, že tento vzhladom na právoplatné rozhodnutie vo veci sp.zn. 1Csp 74/2018 je nepochybný. Ďalej uviedol, že zo strany žalovanej dochádza k dlhodobému a opakovanému porušovaniu práv spotrebiteľov na finančnom trhu. Ani v konaní sp.zn. 1Csp 74/2018 žalovaná neprejavila žiadnu sebareflexiu a súdne konanie sa snažila využiť vo svoj prospech. A to napriek tomu, že z obdobných konaní už mala vedomosť o neúspešnosti svojej procesnej obrany. Analogicky, za použitia terminológie trestného práva, súd by preto mal pri svojej úvahe o výške nároku zohľadniť túto špeciálnu recidívu žalovanej a výšku finančného zadosťučinenie zvyšovať. Považuje za nepochybné, že žalovaná dokonca aj v súčasnosti inkasuje splátky zo zmlúv s obdobným alebo rovnakým obsahom, ako boli v prejednávanej veci vyhlásené neprijateľné zmluvné podmienky. Aj napriek tisíckam rozsudkov vydaných v jej neprospech neustále používa nekalé praktiky a snaží sa obohacovať na úkor spotrebiteľov. Citoval časť odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 2Co 137/2016-71 zo dňa 24.05.2017, podľa ktorého: „...Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany... Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je

taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konania, ktoré sa dopustil voči žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu, a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu...“ .Výška uplatneného nároku v prejednávanej veci plne zodpovedá permanentne odmietavému postojú žalovanej, charakteru a stupňu intenzity porušenia spotrebiteľských noriem. Má odradiť žalovanú od ďalšej recidívy a záleží len na nej, aby sa jej nedopúšťala. V podaní špecifikoval sp.zn. mnohých rozhodnutí Krajského súdu v Prešove s tvrdením, že súd nimi priznal spotrebiteľom finančné zadosťučinenie v takej výške, ktorá nie je len za symbolická. Citoval tiež časť odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co 53/2016 zo dňa 04.10.2016, podľa ktorého: „...odradzujúco môže pôsobiť len hrozba straty prevyšujúcej nad 50 % sumy, o ktorú chcel veriteľ spotrebiteľa protiprávne pripraviť ...“. Ďalej časť odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove vo veci sp.zn. 21Co 31/2018 zo dňa 16.10.2018, podľa ktorého: „Pri posudzovaní primeranosti odvolací súd zohľadnil predovšetkým výšku bezdôvodného obohatenia, ktoré sa snažil získať žalovaný...“. Odôvodnenia rozsudkov Krajského súdu v Prešove vo veciach sp.zn. 21Co 104/2017, sp.zn. 7Co 23/2017 a sp.zn. 19Co 30/2018, podľa ktorých je len logické a spravodlivé, aby výška finančného zadosťučinenia vychádzala z ujmy hroziacej žalobkyni v súvislosti s nedôvodne uplatneným nárokom na zaplatenie konkrétnej sumy. Poukázal tiež na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 11Co 471/2015 zo dňa 28.06.2016 v spojení s rozsudkom NS SR sp.zn. 6Cdo 127/2017 zo dňa 30.01.2019 s tvrdením, že súd ním priznal zadosťučinenie vo výške 25 násobku poplatku, ktorý bol určený za neprijateľný.

7. Uznesením zo dňa 20.06.2023 súd podľa § 167 ods. 4 Civilného sporového poriadku vyzval žalovanú na vyjadrenie k vyjadreniu žalobcu k jej vyjadreniu k žalobe v lehote 15 dní od doručenia uznesenia. Uznesenie spolu s vyjadrením bolo zástupkyni žalovanej riadne doručené dňa 22.06.2023. Žalovaná na výzvu súdu nereagovala.

8. Súd vec prejednal a rozhodol na pojednávaní konanom dňa 24.10.2023 za prítomnosti iba zástupcu žalobcov. Zástupkyňa žalovanej, ktorá bola na pojednávanie riadne a včas predvolaná, svoju neúčast ospravedlnila podaním zo dňa 15.09.2023 dôvodom pracovnej zaneprázdnenosti a vyslovila súhlas s prejednaním a rozhodnutím vo veci v jej neprítomnosti. Zástupca žalobcov na pojednávaní v celom rozsahu trval na podanej žalobe a jej doplňujúcich vyjadreniach.

9. Súd vykonal vo veci dokazovanie v celom rozsahu návrhov zástupcu žalobcov (žalovaná strana nenavrholo vykonanie žiadneho dôkazu) a skutkový stav ustálil nasledovne:

10. Podľa obsahu spisu tunajšieho súdu sp. zn. 1Csp 74/2018 dňa 31.10.2018 žalobca v 1. rade v procesnom postavení žalobcu v 1. rade a žalobkyňa v 2. rade v procesnom postavení žalobkyne v 2. rade podali na súd žalobu, ktorou sa domáhali na žalovanej zaplatenia peňažného plnenia titulom bezdôvodného obohatenia vo výške 82,04 eur a súčasne určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok dojednaných v článku 8 bodoch 8.1. a 8.4. zmluvy, ktorá tvorila základ žaloby. Jedná sa o zmluvu o označenú ako „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere“, evidovanú žalovanou ako veriteľom pod č. 8500049128 zo dňa 22.05.2014 (ďalej už len „zmluva o úvere“). Žalobu v časti žiadosti o vyhlásenie neprijateľnosti zmluvných podmienok dôvodili tak, že čl. 8 body 8.1. a 8.4. zmluvy o úvere, ktorý má charakter spotrebiteľského úveru, obsahujú dojednanie o poskytnutí odplatnej služby žalovanou žalobcom, spočívajúcej v možnosti odkladu maximálne troch splátok úveru. Tvrдили, že službu nikdy nevyužili. Napriek tomu museli za ňu zaplatiť, nakoľko celková dojednaná suma úveru bola ihneď po pripísaní na ich účet znížená o odplatu dojednanú za túto službu. Dohoda o možnosti poskytnutia tejto služby nebola dojednaná individuálne (§ 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Na jej základe žalovaná získala na ich úkor prospech bez toho, aby im dojednanú službu vôbec poskytla. To už samo o sebe spôsobuje značnú materiálnu disproporciu. Navyše, dohoda obmedzuje prístup k právu spotrebiteľom, ktorí nemajú splatené minimálne prvé tri splátky, a v ostatných prípadoch je žiadosť spotrebiteľa predmetom svojvoľného posúdenia veriteľom. Žalobu v časti nároku na zaplatenie 82,04 eur dôvodili tvrdeniami, že zmluva o úvere neobsahuje všetky podstatné obsahové náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách spotrebiteľom v znení účinnom ku dňu jej uzavretia (adresu predávajúceho, dobu trvania zmluvy, predpoklady použité pre výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, výšku, počet a termíny splátok). Hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na úver je v nej uvedená nesprávne, v ich neprospech.

Preto podľa § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľský úver poskytnutý im v danom prípade je preto potrebné považovať za úver bez úrokov a bez poplatkov. Navyše, dojednaná výška ročnej úrokovej sadzby 70,01 % je v rozpore s dobrými mravmi. Tvrdili, že dohodnutá výška úveru predstavovala 1.500 eur, pričom žalovaná im v skutočnosti poskytla peňažné prostriedky iba vo výške 1.284,25 eur. Žalovanej zaplatili 1.366,29 eur. Na strane žalovanej tak v dôsledku neprijateľnosti dojednaní o poskytnutí odplatnej služby spočívajúcej v možnosti odkladu maximálne troch splátok úveru a bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 82,04 eur.

11. Podľa obsahu spisu žalovaná v priebehu celého konania trvala na zamietnutí žaloby v celom rozsahu. V rámci procesnej obrany namietala, že žalobcami napadané zmluvné dojednanie o poskytnutí možnosti služby odkladu splátok v čl. 8 body 8.1. a 8.4. je v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka dojednaním individuálnym, v dôsledku čoho je vylúčený záver o neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky. Z hľadiska jej obsahu ide o obdobnú dohodu, ako je zakúpenie balíka televíznych služieb, predĺženie záručnej doby na zákonný rámec za odplatu, a pod. Poprela existenciu dôvodov tvrdených žalobcami, pre ktoré spotrebiteľský úver by v danom prípade mal byť považovaný za úver bez úrokov a bez poplatkov (absenciu obsahových náležitostí zmluvy o úvere, nesprávnosť hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov). Tým aj tvrdenia o vzniku bezdôvodného obohatenia získaného na úkor žalobcov vo výške 82,04 eur. Vzniesla námietku premlčania uplatneného nároku na plnenie z bezdôvodného obohatenia. Tiež námietku nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobkyne v 2. rade v konaní s odôvodnením, že žalobkyňa v 2. rade, ktorá je iba spoludlžníkom, neprislúchajú práva a povinnosti v takom rozsahu, ako žalobcov v 1. rade ako dlžníkovi. Tvrdila, že právne vzťahy žalobkyne v 2. rade k žalovanej a žalobcov v 1. rade sú upravené ust. § 533 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom plnenia z bezdôvodného obohatenia sa môže domáhať len ten, na úkor koho bolo získané.

12. O žalobe žalobcov v 1. a 2. rade rozhodol bývalý Okresný súd Kežmarok rozsudkom zo dňa 02.09.2022 č.k. 1Csp 74/2018-87 tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovel. Výrokom I. určil, že: „...zmluvná podmienka v zmluve o revolvingovom úvere č. 8500049128 z 22.05.2014, uvedená v článku 8, bod 8.1, v znení: „Predmetom tejto Dohody o poskytnutí služby je záväzok Veriteľa poskytnúť Dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe Žiadosti/Zmluvy, uzavretej medzi Veriteľom a Dlžníkom (ďalej ako úver/revolving) a záväzok Dlžníka zaplatiť Veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 215,75 EUR a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 112,08 EUR v prípade, ak bude Dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je Veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu dlžník udeľuje Veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť Dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto Dohody o poskytnutí služby.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Výrokom II. určil, že : „...že zmluvná podmienka v zmluve o revolvingovom úvere č. 8500049128 z 22.05.2014, uvedená v článku 8, bod 8.4, v znení: „Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok úveru, je splatná dňom uzavretia tejto Dohody o poskytnutí služby. Veriteľ a Dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok a to pohľadávky Dlžníka voči Veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa článku 2.3 Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy oproti pohľadávke Veriteľa voči Dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1 písm. a) tejto Dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty), a to ku dňu poskytnutia úveru Dlžníkovi podľa článku 2.3 Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy. Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok revolvingu je splatná dňom poskytnutia revolvingu Dlžníkovi. Veriteľ a Dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok, a to pohľadávky Dlžníka voči Veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky revolvingu podľa článku 4.1 Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy oproti pohľadávke Veriteľa voči Dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1 písm. b) tejto Dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty), a to ku dňu uskutočnenia revolvingu podľa článku 4.3 Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy. Rozdiel bude uhradený na účet Dlžníka uvedený v článku 2 Žiadosti/Zmluvy“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Výrokom III. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcom v 1. a 2. rade titulom plnenia z bezdôvodného obohatenia 82,04 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 82,04 eur odo dňa 08.06.2020 do zaplatenia s tým, že v rozsahu plnenia žalovaným niektorému zo žalobcov zaniká v tomto rozsahu jeho povinnosť plniť druhému zo žalobcov. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 22.09.2022.

13. Podľa odôvodnenia tohto rozsudku súd považoval za preukázané, že žalobcovia v 1. a 2. rade ako spotrebiteľia v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka v postavení dlžníka a spoludlžníka

nepochybne mali záujem prostredníctvom formulároveho tlačiva „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere,, o poskytnutie klasického úveru na rekonštrukciu nehnuteľnosti vo výške 1.500 eur. Namiesto tohto žalovaná reálne žalobcom vyplatila len 1.284,25 eur, a spolu s týmto tlačivom im predložila na podpis aj dojednanie o ďalšom úvere, a to revolvingovom úvere, o ktorý nemali záujem (čl. 6 tlačiva), a „Dohodu o poskytnutí služby“ (čl. 8 tlačiva). Súd dojednania označené ako „Dohoda o poskytnutí služby,, obsiahnuté v čl. 8 bodoch 8.1.a 8.4. zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500049128 z 22.05.2014 ako vedľajšie zmluvné cenové dojednania nepovažoval za dojednania individuálne, a s poukazom na ust. § 53 ods. 1, 2, 3 a 5 Občianskeho zákonníka dojednania vyhlásil za neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré spôsobujú nerovnováhu vo vzájomných právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobcov ako spotrebiteľov. Skonštatoval, že ide o dojednania plnenia za služby, ktorých poskytnutie dodávateľom nesleduje záujmy spotrebiteľa, ale slúži záujmom dodávateľa. Spotrebiteľ je povinný zaplatiť odplatu za služby bez ohľadu na to, či ich využije alebo nie. Jediným ich účelom je navýšenie odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru bez toho, aby to bolo vyjadrené aj v parametroch úveru, a to v hodnote ročnej percentuálne miery nákladov (ďalej už len „RPMN“) a celkovej čiastke, ktorú spotrebiteľ musí zaplatiť. Použitím tohto dojednania došlo k hrubému zásahu do práv žalobcov ako spotrebiteľov, a to už len tým, že v dôsledku nevyplatenia celej sumy dohodnutého úveru na ich účet by žalobcovia pri riadnom plnení stanovených splátok podľa zmluvy žalovanej zaplatili takmer trojnásobok požičanej sumy (3.375,54 eur). Navyše, za stavu, že im žiadna služba nebola poskytnutá. Skonštatoval, že vzhľadom nezarábanie odplát dojednaných v „Dohode za poskytnutie služby“ vyhlásených ako neprijateľné zmluvné podmienky do celkových nákladov na úver v súlade s § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z., hodnota RPMN, je uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa. Nakoľko úver bol poskytnutý v inej, než dohodnutej výške, zmluva o úvere neobsahuje údaje potrebné vo vzťahu k reálne poskytnutému úveru. Tiež absentuje uvedenie adresy, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu. Prijal záver, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalobcom je potrebné podľa § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona č. 129/2010 Z.z považovať za úver bez úrokov a bez poplatkov. Žalobcom priznal nárok na plnenie z bezdôvodného obohatenia vo výške 82,04 eur, predstavujúcej rozdiel medzi sumou skutočne poskytnutého úveru 1.284,25 eur a sumou, ktorú žalobcovia žalovanej zaplatili 1.366,29 eur, spolu s prísl. úrokmi z omeškania. Námietku premlčania nároku vznesenú žalovanou nepovažoval za dôvodnú.

14. Vo vzťahu k námietke nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobkyne v 2. rade v tomto konaní súd v bode 56. odôvodnenia rozsudku uviedol: „Súd túto námietku žalovaného považoval za účelovú, a to s poukazom na samotný obsah úverovej zmluvy. Je nepochybné, že tak žalobca 1 ako aj žalobca 2 mali v zmluvnom vzťahu postavenie dlžníka. Podľa obsahu samotnej úverovej zmluvy je žalobcovi 2 (v zmluve označenému ako spoludlžník 1) priznané totožné postavenie ako žalobcovi 1 ako dlžníkovi a to vo všetkých jeho právach a povinnostiach z tejto zmluvy plynúcich. Dokonca žalovaný so žalobcom 2 rovnako ako so žalobcom 1 ako dlžníkom uzatváral dohodu o poskytnutí služby, predmetom ktorej bola možnosť povolenia odkladu splátok úveru, čím argumentácia žalovaného, že žalobca 2 je iba povinný spoločne a nerozdielne so žalobcom 1 dlžnú sumu uhradiť a ostatné oprávnenia dlžníka mu neprislúchajú, sa javí ako zavádzajúca. Jednoznačne zo zmluvy vyplýva, že žalobca 2 má v zmluvnom vzťahu rovnaké postavenie ako žalobca 1. Je potrebné poukázať, že formulár žalovaného predstavujúci žiadosť o poskytnutie úveru síce formálne možnosť uvedenia dvoch primárnych dlžníkov neumožňuje, avšak z obsahu zmluvy možno prijať jednoznačný záver, že tak žalobca 1 ako aj žalobca 2 majú v tomto vzťahu totožné postavenie dlžníkov z úverovej zmluvy. Žalovaný účinne nepoprel tvrdenie žalobcov, že títo mu spoločne uhradili z úverovej zmluvy sumu 1366,29 eur. Vzhľadom na vykonané dokazovanie tak súd námietku žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu 2 na vydanie bezdôvodného obohatenia hodnotil ako nedôvodnú“.

15. Podľa § 3 ods. 5 veta prvá a veta tretia zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a doplnení zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“) proti porušeniu práv a povinností ustanovených týmto zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a od osobitnými predpismi zodpovedá.

16. Vychádzajúc z cit. ustanovenia Zákona o ochrane spotrebiteľa zákonnými predpokladmi vzniku nároku spotrebiteľa na primerané finančné zadostučinenie je: a) úspešné uplatnenie porušenia práva

alebo povinnosti ustanovenej Zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi a b) domáhanie sa práva na primerané finančné zadosťučinenie od subjektu, ktorý zodpovedá za porušenie konkrétneho práva alebo povinnosti. Oba predpoklady musia byť splnené kumulatívne.

17. Doterajšia judikatúra vyšších súdnych autorít je vcelku konštantná v tom, že k naplneniu prvého zákonného predpokladu, tzn. k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti ustanovených predpismi spotrebiteľského práva dochádza v prípadoch, keď spotrebiteľ v postavení žalobcu uplatní porušenie práva alebo povinnosti proti dodávateľovi v súdnom konaní žalobou, a aj vtedy, ak v súdnom konaní je spotrebiteľ v postavení žalovaného a urobí tak rámci svojej procesnej obrany proti nároku uplatnenému dodávateľom ako žalobcom. Vždy sa však musí jednať o porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej Zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi upravujúcimi ochranu spotrebiteľa, medzi ktoré patrí napr. Občiansky zákonník, zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), a pod. Tu súd len dodáva, že všeobecným právnym predpisom upravujúcim ochranu spotrebiteľa je Zákon o ochrane spotrebiteľa a Zákon o spotrebiteľských úveroch. Občiansky zákonník má vo vzťahu k týmto všeobecným právnym predpisom povahu osobitného predpisu. Právo na primerané finančné zadosťučinenie pritom vznikne až momentom, kedy je zrejmé, že spotrebiteľ bol úspešný (a to či už v postavení žalobcu alebo žalovaného), čo vyplynie až z právoplatného rozhodnutia súdu. Preto k naplneniu prvého zákonného predpokladu pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa dôjde až právoplatným rozhodnutím súdu. Druhým zákonným predpokladom vzniku nároku je domáhanie sa práva podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa spotrebiteľom voči dodávateľovi, ktorý za porušenie toho ktorého konkrétneho práva alebo povinnosti zodpovedá.

18. Na podporu tohto právneho názoru súd dáva do pozornosti napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 127/2017 zo dňa 30.01.2019, podľa ktorého: „...18. Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá... Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne“.

19. Ďalej napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 23CoCsp 42/2020 zo dňa 25.02.2021, podľa ktorého: „... 24. Samotné ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa v prvej podmienke viaže vznik práva na finančné zadosťučinenie na úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa a takýmto môže byť aj žaloba o zaplatenie sumy podaná zo strany žalovaného ako dodávateľa. Vo vzťahu k samotnému pojmu úspešné uplatnenie práva alebo povinnosti ako prvej podmienky odvolací súd uvádza, že k naplneniu tejto podmienky dochádza nie len v tých prípadoch, kedy si spotrebiteľ v pôvodnom konaní v postavení žalobcu uplatní porušenie práva alebo povinnosti proti dodávateľovi, ale aj vtedy, keď v pôvodnom konaní v postavení žalovaného tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľovi uplatnenému nároku. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na to, že právo na primerané finančné zadosťučinenie nevzniká podaním žaloby, resp. obranou spotrebiteľa v pôvodnom konaní, ale až momentom kedy dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva a lebo povinnosti na súde, čo vyplynie až z právoplatného rozhodnutia súdu vydaného v pôvodnom konaní, pretože až týmto momentom dôjde k naplneniu prvého predpokladu na úspešné domáhanie sa práva na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. 25. Odvolací súd v súvislosti s výkladom samotného pojmu úspešné uplatnenie práva zo strany spotrebiteľa poukazuje aj na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky, sp. zn. 4Obdo/45/2012, zo dňa 24.6.2013, podľa ktorého pri nejednoznačnom výklade akejkolvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa...". Porovnaj tiež napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23CoCsp 14/2020 zo dňa 29.06.2020, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co 145/2018 zo dňa 13.12.2019, rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13Co 80/2016 zo dňa 20.03.2018 a sp. zn. 3Co 101/2017 zo dňa 07.12.2017, a ďalšie.

20. Vzhľadom na vyššie uvedený skutkový stav a konštantnú judikatúru súd v prejednávanej veci prijal záver, že žaloba žalobcov v 1.a 2. rade je čo do základu plne dôvodná. Právoplatným rozsudkom vydaným v konaní vedenom na bývalom Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 1Csp 74/2018 bol naplnený prvý predpoklad úspešného uplatnenia porušenia spotrebiteľského práva alebo povinnosti žalobcov, umožňujúci žalobcom požadovať od žalovanej právo na primerané finančné zadosťučinenie. A to existencia právoplatného rozhodnutia súdu, v ktorom žalobcovia ako spotrebiteľia boli v celom rozsahu žaloby úspešní, a v ktorom súd skonštatoval porušenie ich práv ustanovených osobitnými predpismi upravujúcimi ochranu spotrebiteľa, a to Zákona o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka. Pokiaľ si žalobcovia žalobou v prejednávanej veci s poukazom na tento právoplatný rozsudok uplatnili nárok na primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa voči žalovanej, ktorá bola v procesnom postavení žalovanej aj v konaní sp. zn. 1Csp 74/2018, bol splnený aj druhý predpoklad úspešného uplatnenia takéhoto nároku, a to domáhanie sa práva voči subjektu, ktorý zodpovedá za porušenie ich konkrétnych práv.

21. Vo vzťahu k námietke žalovanej o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v 2. rade v konaní v prejednávanej veci súd poukazuje predovšetkým na výrokovú časť právoplatného rozsudku vo veci sp. zn. 1Csp 74/2018, v ktorej žalujúcou stranou boli obaja žalobcovia, a to v rovnakom procesnom postavení ako v prejednávanej veci. Výrokom III. tohto právoplatného rozsudku bola žalovaná zaviazaná zaplatiť bezdôvodné obohatenie vo výške 82,04 eur spolu s prísl. obom žalobcom, nie len žalobcovi v 1. rade. Žalobkyňa v 2. rade bola stranou aj v konaní v časti určenia neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve, o ktorých súd rozhodol výrokmi I. a II rozsudku. Z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, že by žalobkyňa v 2. rade nebola v tomto konaní, čo aj v konaní len o niektorej zo žalobných žiadostí, aktívne vecne legítimovaná. K hmotnoprávnym dôvodom aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v 2. rade v konaní sp.zn. 1Csp 74/2018 , a tým aj v konaní v prejednávanej veci, súd v celom rozsahu poukazuje na vyššie cit. odôvodnenie rozsudku vo veci sp.zn. 1Csp 74/2018. Tu súd už len poukazuje na postoj žalovanej, ktorá aj napriek právoplatnému rozsudku a jeho riadnemu odôvodneniu opakovane aj v konaní v prejednávanej veci uplatnila tie isté prostriedky procesnej obrany (tvrdenia), ako už v právoplatne skončenej veci.

22. Pokiaľ ide o výšku požadovaného finančného zadosťučinenia, zástupca žalobcov žalobou požadovaný výšku 1.282,04 eur dôvodil tak, že táto suma bola stanovená ako súčet sumy bezdôvodného obohatenia 82,04 eur, o ktorú sa žalovaná podľa výroku III. právoplatného rozsudku na úkor oboch žalobcov bezdôvodne obohatila, sumy 600 eur za neprijateľnú zmluvnú podmienku dojednanú v čl. 8 bod 8.1. zmluvy o úvere určenú výrokom I. rozsudku, a sumy 600 eur za neprijateľnú zmluvnú podmienku dojednanú v čl. 8 bod 8.4. určenú výrokom II. rozsudku. Žalovaná namietala, že ide iba o formálne pojmá obsahovo jednej neprijateľnej zmluvnej podmienky do dvoch výrokov rozsudku (I. a II.). Preto uplatnenie výšky nároku spôsobom násobenia sumy 600 eur za každú neprijateľnú podmienku považuje za nesprávne. Navyše, žalobcovia neunesli povinnosť tvrdenia a dôkazné bremeno o primeranosti uplatneného nároku ani vo výške 600 eur za túto obsahovo jednu neprijateľnú zmluvnú podmienku.

23. Zákon o ochrane spotrebiteľa, a ani iné právne predpisy, neustanovuje žiadne kritéria pre určenie výšky alebo spôsobu výpočtu finančného zadosťučinenia pri porušení predpisov na ochranu spotrebiteľa. Žiadnym právnym prepisom nie je stanovená minimálna alebo maximálna výška tohto zadosťučinenia. Jediným zákonným určujúcim kritériom je „primeranosť“ finančného zadosťučinenia, ktorá je vecou voľnej úvahy súdu. Tu súd prisvedčil zástupkyňi žalovanej, že v žiadnom prípade sa však nemôže jednať o ľubovôľu súdu, a súd je vždy povinný svoju úvahu riadne odôvodniť. Podľa konštantnej judikatúry pri posudzovaní „primeranosti“ finančného zadosťučinenia je potrebné vychádzať predovšetkým z účelu samotného inštitútu. Tým je na jednej strane sankcionovanie dodávateľa za porušovanie práva spotrebiteľov a jeho odradenie od ďalšieho protiprávneho konania. Na druhej strane poskytnutie satisfakcie (odmeny) spotrebiteľovi za stav, ktorý musel strpieť, za nutnosť podrobiť sa súdnemu sporu, v ktorom bol úspešný, a to primerane povahe, rozsahu a časovému trvaniu závadného

konania dodávateľa. Podľa judikatúry ako satisfakcia nepostačuje iba vrátenie neoprávnene zaplatených finančných prostriedkov, ale do úvahy prichádza aj finančná náhrada morálnej ujmy ako satisfakcie za stav, ktorý spotrebiteľ musel strpieť. Je úlohou súdu vždy starostlivo zvážiť všetky okolnosti tej ktorej konkrétnej veci. Je pritom bez právneho významu, či k vzniku ujmy aj reálne došlo, ale existovala iba hrozba jej vzniku.

24. Na podporu tohto právneho výkladu súd poukazuje napr. opakovane na už vyššie zmienené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 127/2017 zo dňa 30.01.2019. Podľa tohto rozhodnutia účelom primeraného finančného zadosťučinenia za porušenie spotrebiteľského práva je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom a dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Preto jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Ďalej tiež napr. na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22CoCsp 14/2022 zo dňa 31.05.2022, podľa ktorého nárok podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa nemožno ani analogicky porovnávať s nárokom podľa § 13 Občianskeho zákonníka, nakoľko Zákon o ochrane spotrebiteľa žiadnu postupnosť satisfakčných krokov neustanovuje, a tiež neustanovuje, že by že k právu na finančné zadosťučinenie za porušenie spotrebiteľského práva spôsobom, ktorý môže privodiť ujmu spotrebiteľovi, bola potrebná určitá intenzita. Cieľom inštitútu § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa je teda predovšetkým mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od recidívy a upustenie od porušovania spotrebiteľského práva, v dôsledku čoho dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa je oveľa ľahšie, ako pri iných nárokoch na finančnú satisfakciu.

25. Podľa judikatúry je len logické a spravodlivé, aby výška primeraného finančného zadosťučinenia vychádzala z ujmy hroziacej spotrebiteľovi v súvislosti s nárokom bezdôvodne vymáhaným dodávateľom (porovnaj napr. rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co 31/2018 zo dňa 16.10.2018, sp. zn. 7Co 23/2017 zo dňa 24.08.2017, sp. zn. 19Co 30/2018 zo dňa 28.06.2018, a ďalšie). Pritom ako už súd vyššie uviedol, ako satisfakcia nepostačuje iba vrátenie neoprávnene zaplatených finančných prostriedkov, ale do úvahy prichádza aj finančná náhrada morálnej ujmy ako satisfakcie za stav, ktorý spotrebiteľ musel strpieť, a je pritom bez právneho významu, či k vzniku ujmy aj reálne došlo, ale iba existovala hrozba jej vzniku. Preto súd pri posudzovaní výšky žalobcami požadovaného nároku na finančné zadosťučinenie vychádzal jednak z výšky ujmy hroziacej žalobcom v súvislosti s ich právoplatne priznaným nárokom na plnenie z bezdôvodného obohatenia, t. j. 82,04 eur. Pokiaľ ide o žalobcami požadované finančné zadosťučinenie v súvislosti s výrokmi I. a II. rozsudku, ktorými súd určil neprijateľnosť zmluvných podmienok obsiahnutých v čl. 8 body 8.1. a 8.4 zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vo výške 2 x 600 eur, súd prisvedčil zástupkyňi žalovanej, že žalobcovia vo vzťahu k tejto časti uplatneného nároku neuviedli tvrdenia a nepreukázali opodstatnenosť jeho výšky. Podľa judikatúry tak, ako to sám zástupca žalobcov aj uviedol v žalobe, pri nepeňažných nárokoch objektívnym kritériom pre stanovenie výšky finančného zadosťučinenia je predovšetkým výška finančného plnenia, ktorá z nich vyplýva. V prejednávanej veci sa súd stotožňuje so zástupkyňou žalovanej, že body 8.1. a 8.4 článku 8 zmluvy o spotrebiteľskom úvere tvoria obsahovo jeden celok. Obsahujú dojednanie zmluvných strán o poskytnutí odplatnej služby spočívajúcej v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok ako klasického, tak aj revolvingového úveru. Kým bod 8.1. obsahuje vymedzenie predmetu dojednanej služby a výšku odplát, bod. 8.4. splatnosť dojednaných odplát a formu ich zaplata (započítaním pohľadávky). Z dojednaní pritom nepochybne vyplýva výška finančného plnenia, ktorá z neho pre žalobcov vyplývala. Dojednaniami sa žalobcovia zaviazali zaplatiť žalovanej odplatu za službu u klasického úveru vo výške 215,75 eur, a u revolvingového úveru vo výške 112,08 eur. Žalobcom tak hrozila ujma spočívajúca v tom, že im bude klasický úver dojednaný vo výške 1.500 eur bude poskytnutý reálne iba vo výške krátenej o odplatu 215,75 eur (čo sa aj stalo), a revolvingový úver vo výške krátenej o odplatu 112,08 eur, teda ujma vo výške spolu 327,83 eur. Súd preto prijal záver, že žalobcom v súvislosti s porušením ich spotrebiteľských práv v prejednávanej veci hrozila ujma vo výške celkom 409,87 eur (82,04 eur + 215,75 eur + 112,08 eur).

26. Pri určovaní výšky finančného zadosťučinenia súd ďalej zohľadnil skutočnosť, že u žalovanej sa nejednalo o ojedinelé a výnimočné protiprávne konanie. Súdu z vlastnej činnosti, ako aj z množstva verejne dostupných súdnych rozhodnutí je známe, že žalovaná opakovane v množstve prípadov porušila pri uzatváraní zmlúv o spotrebiteľských úveroch predpisy na ochranu spotrebiteľa, pričom ani množstvo súdnych rozhodnutí vydaných v jej neprospech nemá na žalovanú preventívny a odradzujúci účinok. Doterajší nedostatočný preventívny a odradzujúci účinok súdnych rozhodnutí na žalovanú potvrdzuje aj aktuálna procesná obrana žalovanej ako vo veci sp. zn. 1Csp 74/2018, tak aj v prejednávanej veci, v ktorých sa žalovaná napriek už vcelku konštantnej judikatúre v otázke neprijateľnosti zmluvných podmienok obsiahnutých v čl. 8 body 8.1. a 8.4. rovnakých formulárových tlačív zmlúv a právoplatnému rozsudku vo veci sp. zn. 1Csp 74/2018 aktívne naďalej bránila aj voči samotnému právnym základom žalobcami uplatnených nárokov. Súd poukazuje na súdnu prax, ktorá sa v poslednom období ku konaniu žalovanej ako dodávateľa voči spotrebiteľom stavia tak, podľa ktorej v prípadoch uplatňovania nárokov spotrebiteľov proti žalovanej na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom bezúročných a bezpoplatkových úverov konštatuje úmyselné konanie zo strany žalovanej, minimálne nepriamy úmysel získať majetkový prospech na úkor spotrebiteľov (porovnaj napr. rozsudky Krajského súdu v Prešove vo veciach sp. zn. 8Co 139/2017, sp. zn. 7Co 584/2011, sp. zn. 2Co 9/2012, sp. zn. 15Co 10/2018, sp. zn. 5Co 48/2018, a pod.). Je potrebné mať však na zreteli aj to, že dodávateľ je vždy sankcionovaný už tým, že spotrebiteľský úver je považovaný za bezúročný a bez poplatkov, a spotrebiteľ je tak povinný vrátiť mu iba istinu poskytnutého úveru.

27. Na druhej strane súd pri výške finančného zadosťučinenia zobral do úvahy, že žalobcovia v dôsledku protiprávneho konania žalovanej museli iniciovať súdne konanie sp. zn. 1Csp 74/2018, ktoré trvalo cca 3 roky. Je nepochybné, že každé súdne konanie zasahuje do bežného života spotrebiteľa, a je spôsobilé privodiť mu ujmu v súkromnom živote vo forme psychického vypätia, strachu a nepríjemných pocitov, obáv zo stavu právnej neistoty. Aj v prejednávanej veci iniciovanie žaloby a vedenie súdneho konania, v ktorom žalobcovia boli nakoniec úspešní, nepochybne privodilo žalobcom stres a psychické vypätie.

28. Zhodnotením všetkých okolností prejednávanej veci, závažnosti, intenzity a trvania dôsledkov, ktoré porušenie spotrebiteľského práva na žalobcov v prejednávanej veci, ujmy, ktorá žalobcom vznikla a ktorá im hrozila, sledujúc predovšetkým sankčný a odradzujúci účinok žalovanej ako dodávateľa od protiprávneho konania voči spotrebiteľom, súd za primerané považoval finančné zadosťučinenie vo výške celkom 500 eur a žalobu v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výroky I. a II. rozsudku).

29. Súd zobral do úvahy aj komparáciu výšky požadovaného finančného zadosťučinenia s nárokmi uplatňovanými v závažnejších prípadoch, napr. podľa zákona č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov alebo zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia. Tu súd poukazuje napr. na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 23CoCsp 42/2020 zo dňa 25.02.2021, v ktorom odvolací súd sa zaoberá komparáciou primeranosti výšky finančného zadosťučinenia spotrebiteľa s inými finančnými náhradami v oveľa závažnejších situáciách, a v ktorom priznal žalobcovi zadosťučinenie vo výške 500 eur s nasledujúcim odôvodnením : „... 29. Odvolací súd konštatuje, že vzhľadom na závažné viacnásobné porušenie práv žalobkyne, ktorej obrany sa navyše úspešne domohla v konaní pred súdom, je priznané finančné zadosťučinenie plne dôvodné. V tejto súvislosti však zdôrazňuje, že jeho priznanie vo výške 2.000,- eur nepovažuje za primerané povahe a rozsahu porušeniu práv žalobkyne. Aj keď bola žalobkyňa nútená v dôsledku konania žalovaného domáhať sa ochrany svojich práv prostredníctvom súdneho konania, ktoré určitým spôsobom zasahuje do bežného života spotrebiteľa a je spôsobilé mu privodiť ujmu v súkromnom živote vo forme strachu, nepríjemných pocitov a iné, nemožno opomenúť ani skutočnosť, že primárnou funkciou primeraného finančného zadosťučinenia je funkcia satisfakčná, teda aby mohla byť žalobkyňi poskytnuté zadosťučinenie. Pri určovaní takejto výšky zadosťučinenia by mal súd vždy zohľadniť aj výšku náhrad stanovených zákonom v oveľa závažnejších prípadoch, napríklad v prípadoch stanovených náhrad za bolesť, či sťaženie spoločenského uplatnenia, alebo odškodnenie pre obeť trestných činov. Komparáciou napríklad so Zákonom o obetiach trestných činov č. 274/2017 Z. z. je suma požadovaná žalobkyňou takmer totožná so sumou priznávanou obetiam sexuálneho násillia, pričom podľa zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a náhrade za sťaženie spoločenské uplatnenie sa odškodnenie bolesti pohybuje v medziach od 600,- eur po 2.200,- eur pri komplikovaných zlomeninách s niekoľkomesačnou liečbou a náročnou rehabilitáciou. S poukazom na uvedené okolnosti odvolací súd považuje za primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500,- eur, ktoré je adekvátne skutočnostiam

prejednávaneho prípadu a plní základný účel predmetného inštitútu, ktorým je poskytnutie satisfakcie žalobkyni - spotrebiteľovi a odradenie žalovaného od porušenia práv spotrebiteľov.“.

30. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

31. Podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

32. Podľa § 257 Civilného sporového poriadku výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

33. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

34. Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

35. Žalobcovia, ktorí sa žalobou domáhali zaplata 1.282,04 eur, boli v spore úspešní pomerne, a to čo do výšky 500 eur. Aj keď výška priznaného finančného zadosťučinenia závisela od úvahy súdu, súd poukazuje na procesnú situáciu v prejednávanej veci, kedy žalobcovia v časti nároku 2 x 600 eur za každú neprijateľnú podmienku neunesli ani povinnosť tvrdenia, keď neuviedli žiadne skutočnosti rozhodné pre posúdenie výšky nároku v tejto časti. Preto súd vzhľadom na cca vyrovnaný pomer úspechu a neúspechu sporových strán a uvedenú procesnú situáciu, aplikujúc cit. ust. § 255 ods. 2 a § 257 Civilného sporového poriadku rozhodol tak, že žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti výrokom I. - III. rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia prostredníctvom Okresného súdu Poprad na Krajský súd v Prešove (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku v spojení s § 357 písm. m) Civilného sporového poriadku).

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).